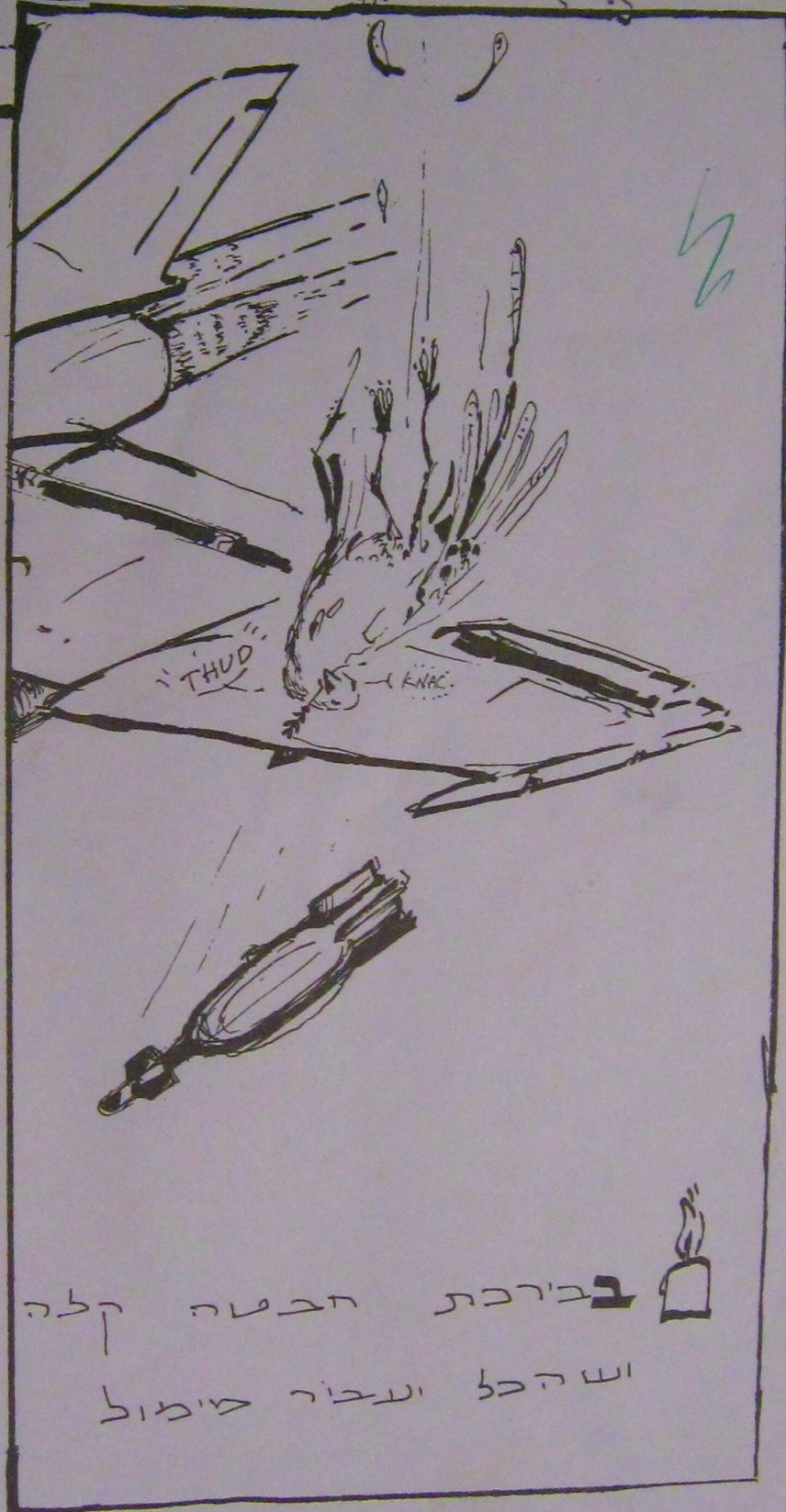

014 א"י

2.10.03

נופרי הדבר

בבירכת חבטה קלה

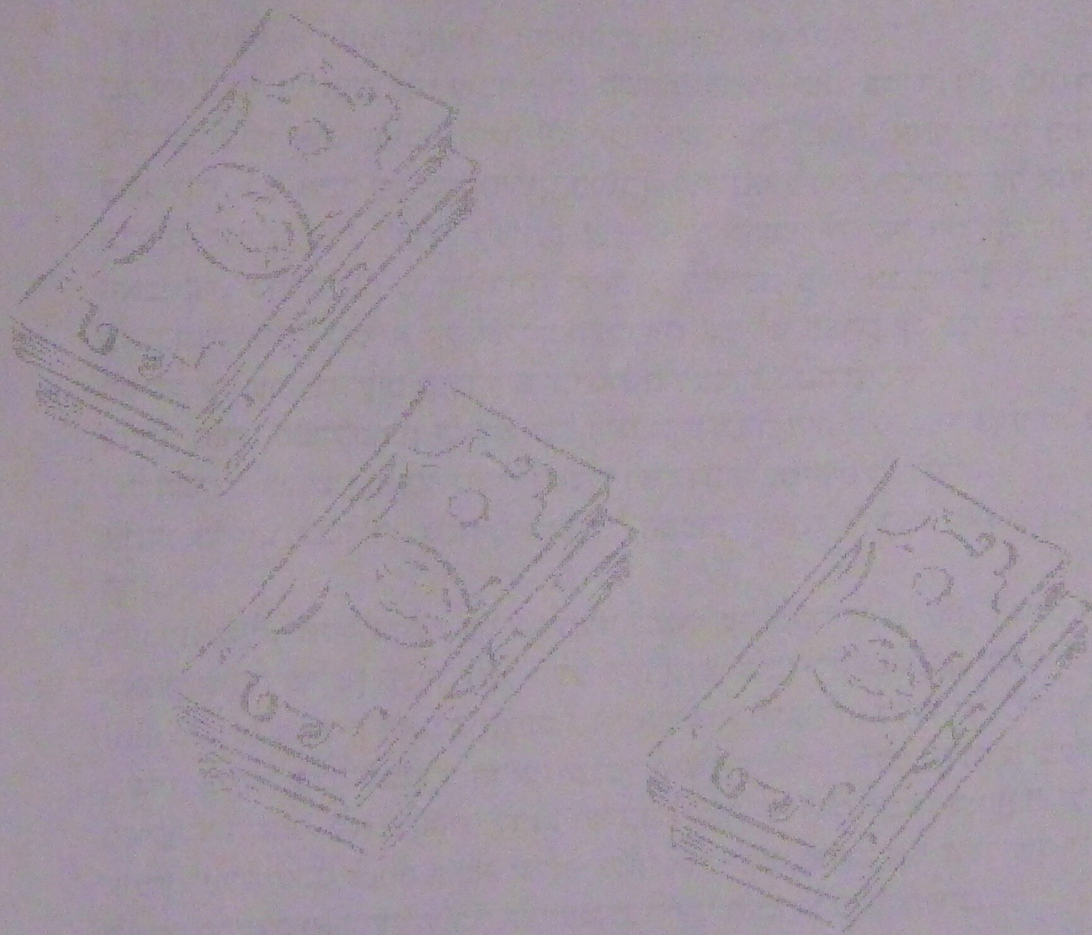

ושכל ועבור מימול

מערכת כופרי הדבר גאה להכריז:
 לאחר התלבטויות והתחבטויות ממושכות, (כן, כאילו שזה
 לא היה ברור מהשניה הראשונה) נמצא הזוכה המאושר
 בתחרות בחירת שם חדש לקיבוץ! (זוכרים? 666 וכל
 זה...?)
 גבירותיי ורבותיי, קבלו במחיאות כפיים סוערות את
אילון מסר, בהצעתו הזוכה:

"קיבוץ נדבות"

מעתה, כאשר אתם נשאלים / מתבקשים / נדרשים למסור את
 שם מקום מגוריכם לכל גורם פרטי / רשמי / ממשלתי,
 במקום "כפר הנשיא" (ימח שמו) אמרו בגאווה "אני
 מקיבוץ נדבות" ותבוא עליכם הברכה.
 אמן.

יומנו fe בן pen

סיפור בהמשכים

פרק ג'

תקציר הפרקים הקודמים:

אחר צוהריים מפרך במיוחד עובר על בן המשק, הבריכה מלאה באולפניסטיות שלא ברור מי מהן היא חברתו הנאמנה (למי אכפת), והגיעה השעה השחורה שהבריכה מתמלאת בילדים ורעש...

...בצעד בוטח ותוך כדי זריקת מבטים היצידה (לאולפניסטיות), גמאתי את המרחק עד לשער של הבריכה, שם חיכה לי חברו הטוב ביותר של האדם – הטרקטורן שלי. תוך חצי דקה הייתי בחדר, סוגר בבעיטה את דלת המקרר ופותח בקבוק בירה בהיסח הדעת.

לא עבר זמן רב וחברתי האולפניסטית (שרה? חנה? אה, כן – ג'סיקה!) חזרה מעבודתה במשתלה והתיישרה על הטרקטורן תוך שהיא מדגימה תנועות משגל.

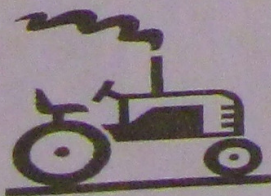
"Take me to the Jordan"

מה...? עכשיו?...

"Come on, your so boring doing nothing every day"

מי, אני?! מה פתאום? אני עובד נורא קשה בגד"ש! טוב, בסדר, תני לנוח רגע. עד שסיימתי את הבירה (השנייה) הגיעו שני בני כיתה, אחד עובד בפרדס והשני באבוקדו, כל אחד עם טרקטורן, כמובן, החלטנו לצאת לסיבוב של אחר הצוהריים בדרום הגולן, כדי לבחון לעומק את כושר העבירות של הטרקטורן החדש של האבוקדו. כהרגלנו, עברנו דרך המוסך, למרבה מזל אבנר עוד היה שם, מנופף באגרופיו וצועק לשווא על שלוש הצלליות שחלפו כברק על פני המוסך, דרך שער המשק אל עבר סלעים מחודדים וביצות טובעניות כמה שיותר. בדרך חזרה הטרקטורן החדש של האבוקדו כבר היה קצת פחות חדש, בטרקטורן של הפרדס היו שני פנצ'רים ולי נשברו (שוב) הפלסטיקים מאחורה. אנחנו שהיינו כבר די צמאים מהטיול המפרך ישבנו להרוות את צימאוננו בבירה קרה.

החברה שלי, שכל אותה עת מלמלה משהו על מקלחת ולישון, לפתע הודיעה לנו לאחר שיחת טלפון קצרה (של רבע שעה), שיש מדורה באולפן, עם מוזיקה, "And lots of alcohol". באמת הצעה שאי אפשר לסרב לה. רק צריך להתקלח ולאכול משהו. ביקור קצר למקרר הראה שיש לי שקית ביסלי, חצי פיתה מיובשת לחלוטין ושוקולד השחר. לא היסטתי לרגע וערבבתי את שלושת אבות המזון הנ"ל תוך שאני צועק לעבר שכני Next door שלא יגמור את המים חמים, אני צריך עוד להתקלח! לאחר הרחצה וארוחת הערב המרעננות הייתי מוכן להמשך הערב....

בפשטות

אכן, ביוזון לצה"ל ולמדינה שלא כתבתי כלום מאז "סיפור חינוכי לשבת". עברו כמה גליונות של "כופרי" ואני ישבתי בצד ולא תרמתי "כפי יכולתי". פלא שהקיבוצים מתפרקים...

בשינוי חד - כולנו ניכנס ל MODE של הקשבה... אז ככה:
 בזמן האחרון קורה משהו טוב (לקוראי "דברי" - ע"ע "בקלאווה מתוקה") - זאת אומרת, לא לכולם, לא לסביבה, אלא לגורם הבאמת חשוב במרקם החיים: אני. אני בהחלט לא מתבייש לומר שאני נהנה מהמצב, מאותה פריחה פתאומית של מצב העניינים. העובדה שכל זה נחת עלי ללא הכנה מוקדמת רק מוסיפה עוד פלפל - מה שנקרא בצה"לית "עקרון ההפתעה".

כן, כבר פרק זמן לא מבוטל, בחורות פשוט מציפות אותי... למה? ככה. בחורות מכל הסוגים ומ(רוב) המינים, עולות אלי לרגל, משל הייתי מקדש פריון בודהיסטי עמוס סמלים פאליים (ונוזרים טיבטים).

רוב הגברים חסרי החזון יפסיקו להאמין כבר עכשיו, ובטח יאמרו "שטויות, סתם עוד בחדר שעושה רוח!" אבל אני מבטיח שכולם יחזרו לקרוא, הרי לא בכל יום מפרסמים את סוד ההצלחה עם המין היפה מעל דפי עיתון מחתרתי וספוג L.S.D.. (וזה הזמן שב"כופרי" יתחילו לשלם עבור סופרלטיבים בחינם).

תאמינו לי - אין על בחורות כשהן רוצות להשיג משהו: כולן מחייכות, כולן חמודות, כולן זוהרות, אינטליגנציה-שיק עובד גם בשביל הבחורה הכי נעל שיש. כולן "זורמות", כולן "משוחררות" - תמיד נהנות, תמיד צועקות בזמן הנכון, משחקות משחקים של מודעות עצמית, עושות רושם של נשים על רמה כשרובן סתם לא מיוחדות...

שוב מסיבות, שוב כוסיות, המחשופים, המבטא הרוסי (לא הכרחי), הריח הצפונבוני שלהן, ואני משום מה כמו שועל (גבעתי) בלול תרנגולות (עזה). כולן עושות לי עיניים, מתחרות אחת בשנייה על הזכות למשוך את תשומת ליבי. איך פתאום קורה כדבר הזה? נאדה.

אבל מה אכפת לי - כל עוד הן יפות ... מאוד ... וסקסיות.
 למה הכל פתאום הולך איתן - לא ידעתי. הלכתי לאלונה, נקבה היסטורית וגורו בפני עצמה. חיפשתי, שאלתי, למה פתאום המניות שלי בשמיים. היא הסתכלה עלי במבט מושחו, מאך 3 סטייל, ושוב אני משלים עם העובדה שגם היא, כמו כולן, רוצה ממני משהו... את ההזדמנות הזו אני מחליט לנצל, אלונה בחורה באמת קלאסה ויש לה יושר פנימי. אז אחרי שאני מספק את מה שהורגלתי שנדרש ממני, לא עוזבת ודרשתי לדעת: מה יש בי? תגידי! היא חייבת ...

מתוך ענני הסיגריה שאחרי מגיעה התשובה לה חיכיתי:
 "אתה כזה חמוד... נו, הוא פשוט נורא גדול... וזה בולט מאוד גם כשאתה לבוש..."
 בום! שוק... הלם... אלפי נודות חשמל נדלקות בו זמנית מעל ראשי, תרועות נצחון של טטריס, שוורצנגר נותן אגרוף לטלפון הציבורי ומאות אסימונים נופלים בזה אחר זה, גדוד ארטילריה יורה במטח גדול, קרמל זורם בורידים...

ככה מה !!!
אני מבין את המזל שנפל בחלקי, מרגיש כמו מחבל חמאס שקיבל קלאצ'ניקוב חדש
להכות בו את הישות הציונית.

זה כל העניין! ואם אתן רוצות, אתן תקבלו!
ועכשיו צריך גם לשמר את המעמד - להמשיך להתהולל. אוהבות גדול? בולט? - זה
אני! הכל בזכותו, הכל בגללו - לא לכולם יש, ועוד כזה עם נוכחות כמו שלי? איזה
חיים.

ואז... יום אחד אני הולך ברחוב כרגיל, לבוש אזרחית קבילה וסטנדרטית אבל משהו
מוזר קורה לי. אין בחורות. אני ממשיך ללכת, עושה עיניים לחמודה שיושבת על
ספסל, אבל שלא כרגיל, היא מתעלמת ממני וחוזרת לדבר עם חברתה על דא ועל
הא (בטח על "קחי אותי שרון").

למחרת זה שוב קרה, יצאתי כרגיל ו - שום דבר! יבש! אין עדרי מעריצות, נערות
במיני קצרצר שמכוון אלי, קטינות שמתרגשות - כלום.
פניתי בכעס אל עצמי ושאלתי אותו: "הי... נו... מה איתך, תעבוד" ... רגע ... איפה זה
?! זה לא אצלי! אההההההה...

ואז הכל התברר - איבדתי אותו, הוא לא אצלי יותר, לא יושב במכנסי, לא בולט
ולא עושה שום רושם. איך אפשר לאבד דבר כזה? זה בכלל אפשרי? אני חובט
בראשי שוב ושוב - אחד הדברים החשובים לי ביותר, כולו שק של עור, אבל מה
שיש בפנים הוא שחשוב. ככה נתתי לעצמי לשכוח אותו? אופ! כל ה#@* &, אבל
באמת כל היין

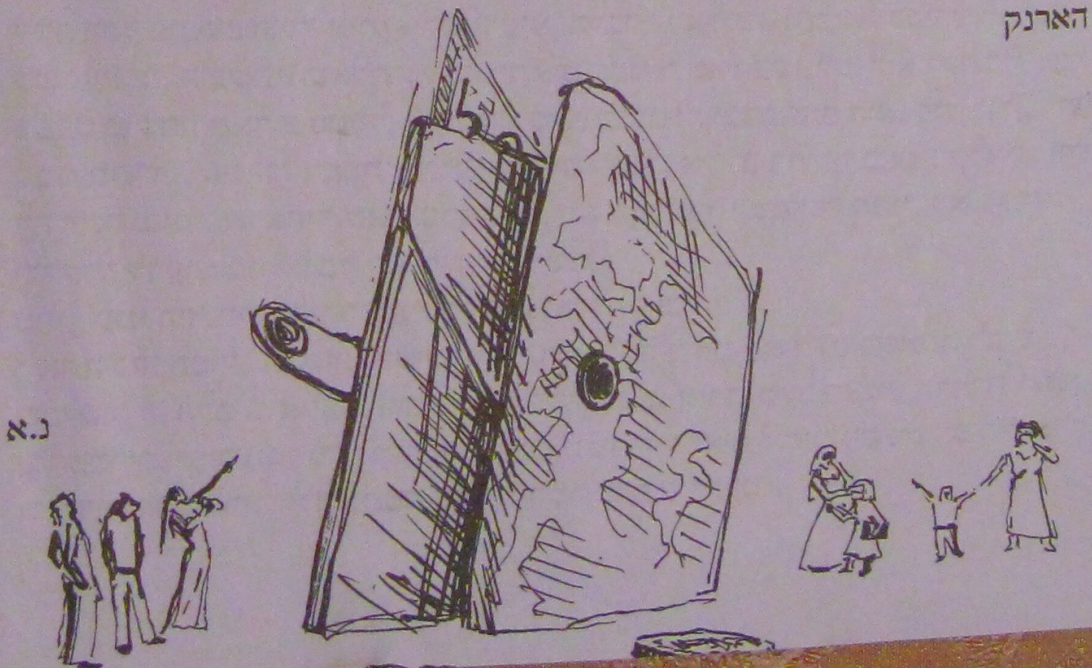
(תרתי משמע). פאק!

איך אחזיר אותו אלי, הוא מה שעושה אותי גבר, מה אני בלעדיו?
כפי שהתברר - הוא מה שבחורות הכי רוצות, הכי מחפשות, הכי אוהבות בגברים
כמוני...

ופתאום אין ...

עכשיו אני מתגעגע אליו, אולי אשיג אחר - אבל הוא כבר לא יהיה ממש שלי.
וכך אני חצוי, בתוך תוכי יודע...

אבד לי
הארנק

על המרמור

בזמן שהותי הקצרה בגולה הגיע לידי העתק של כופרי, ואחרי קריאה מהירה חשבתי לעצמי, מה קורה בביתי? חבריה מה זה המרמור העצבני הזה? כעבור חודש וחצי אני מגיע הביתה, פוגש את אחותי ואת ידידיה ההיפים, ואני שומע על ההתיישבות החדשה על הדשא שבו לפני שנים רבות מורדי אמר לי: "שב עליה כבר ויהיה בסדר".

אני: "אבל מורדי, אין אוכף"

מורדי: "צריך להתחיל מאיפשהו"

וכך היה לי את הכבוד לרכוב על עירית בחודשיה הראשונים.

בכל אופן, התרגשות קלה הציפה את לבי כשהבנתי שלחבריה באמת אכפת. עצירה

קלה ואני ממשיך בדרכי, בשביל עפר בין החדרים, עוצר לרגע וחושב לעצמי:

מממ... אחלה פסל סביבתי! כנראה שזאת הייתה אחת המחשבות שהייתי צריך

לשמור לעצמי, כי מיד ענו לי "ארי, תגיד אתה דפוק? זה קיר טיפוס!"

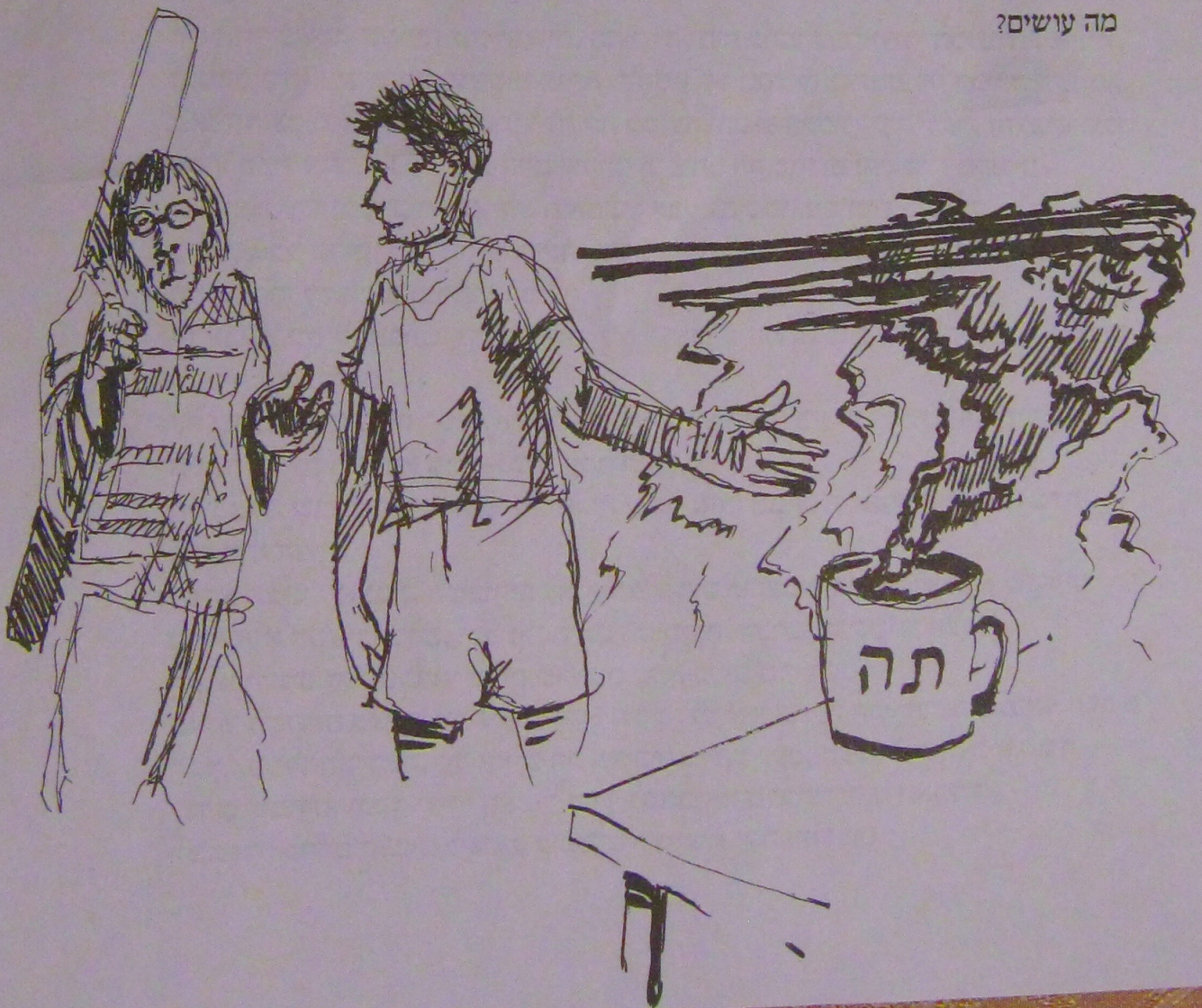
כל מי שקורא את הכתבה הזאת ולא מבין על מה לעזאזל אני מדבר, אני מבקש

ממכם: תזיזו את התחת שלכם ואולי תראו שלא רק מרמור יוצא מבני המשק.

אחרי שהייה של שבוע שבועיים ואני עדיין מרגיש את האנרגיה המסיבית הזאת

כלואה בין משק הילדים והחדרים.

מה עושים?

הביצה

היה היה, כך מתחילות הרבה אגדות וסיפורים, ובכן את הסיפור הזה סיפר לי סבא והוא שמע את זה מאבא שלי, ששמע מבן דוד, ששמע מאחות של ידיד. אני מאוד מקווה שלאף אחד מהם לא היה אלצהיימר.

בקיצור, לפני שנים רבות, בקצה של שביל שהספיק לעבור בשדרת עצים, שדות ירוקים, בין גבעות חשופות והרים, ויער עבות, הייתה מן ביצה. לא ביצה במובן הקודר, אלא ביצה קסומה, צמחים, אבנים, חיות וחיוכים, ויותר מכל ציוץ ציפורים בלתי נדלה שכוחותיו הם שהחיו את הביצה ויצוריה על כל סוגיהם. אנחנו נתמקד בצבים.

הביצה הייתה מלאה בצבים קטנים, גדולים, חייכנים, ספורטיביים, יצירתיים, רוחניים וכו'. ממש קומונת צבים. זה היה אחרי שצבצב מלך הביצה נפל מן המגדל וכבר לא היה שליט שקבע.

כל צב מצא את ייעודו, או שלא, או סתם משהו שהוא טוב בו, או שעשה לו טוב, ודרכו תרם לביצבוץ הביצה.

הביצה הייתה בתנועה: הציפורים צייצו, הצמחים פרחו והצבים עמלו, דיברו, רקדו, שתו תה עם חלב ובעיקר שמחו.

היו בעיות: יתושים, חום ולחות, אבל הם באמת שלא הפריעו למהלך החיים התקין והשמח.

יום אחד פשטה שמועה שהיתושים, החום והלחות גרמו לכל יצורי הביצות השכנות, ובניהם נחש ביצות רב מחושים ונורא, להגיע על מנת להשתלט על הביצה השמחה. פאניקה צבית אנרגטית השתוללה לה בביצה והמים העכירו עוד יותר, והצבים כולם פסקו בבת אחת מפעילויות היום שלהם ובמוחם רק פחדים וחששות מקננים.

פתרונות עלו ובעקבותיהם, לא תאמינו, אבל גם כמה ניסיונות כושלים. כלום, אבל כלום, לא עזר או שינה. השינוי היחיד היה שפחות ופחות פנים של צבים נראו מחוץ לשריונם וברחבי הביצה.

לדאבונו וגם לדאבונם, הם לא שמו לב שחוסר ההסתובבות נתן לביצה לגיטימציה מדעית להתקשות.

עד שכבר יצאו צבים לפעילות כל שהיא, בין עבודה, בין חברתית, ההסתובבות הייתה מלווה במאמץ פיסי-נפשי עקב הבוץ.

היו כאלה שגם שקעו ונתקעו עד שהיה עובר איזה צב 4X4 ומחלץ, וגם לא ביותר מדי התלהבות.

ושלא תבינו לא נכון, הציפורים עוד צייצו פשוט שהצבים היו מה שנקרא שקועים בבוץ ולא הקשיבו להם, וכך נפסקו גם המוסיקה, הכושר והשמחה הצבית.

רק צביבונים קטנים נראו עדיין מדלגים כלא כלום מדי פעם.

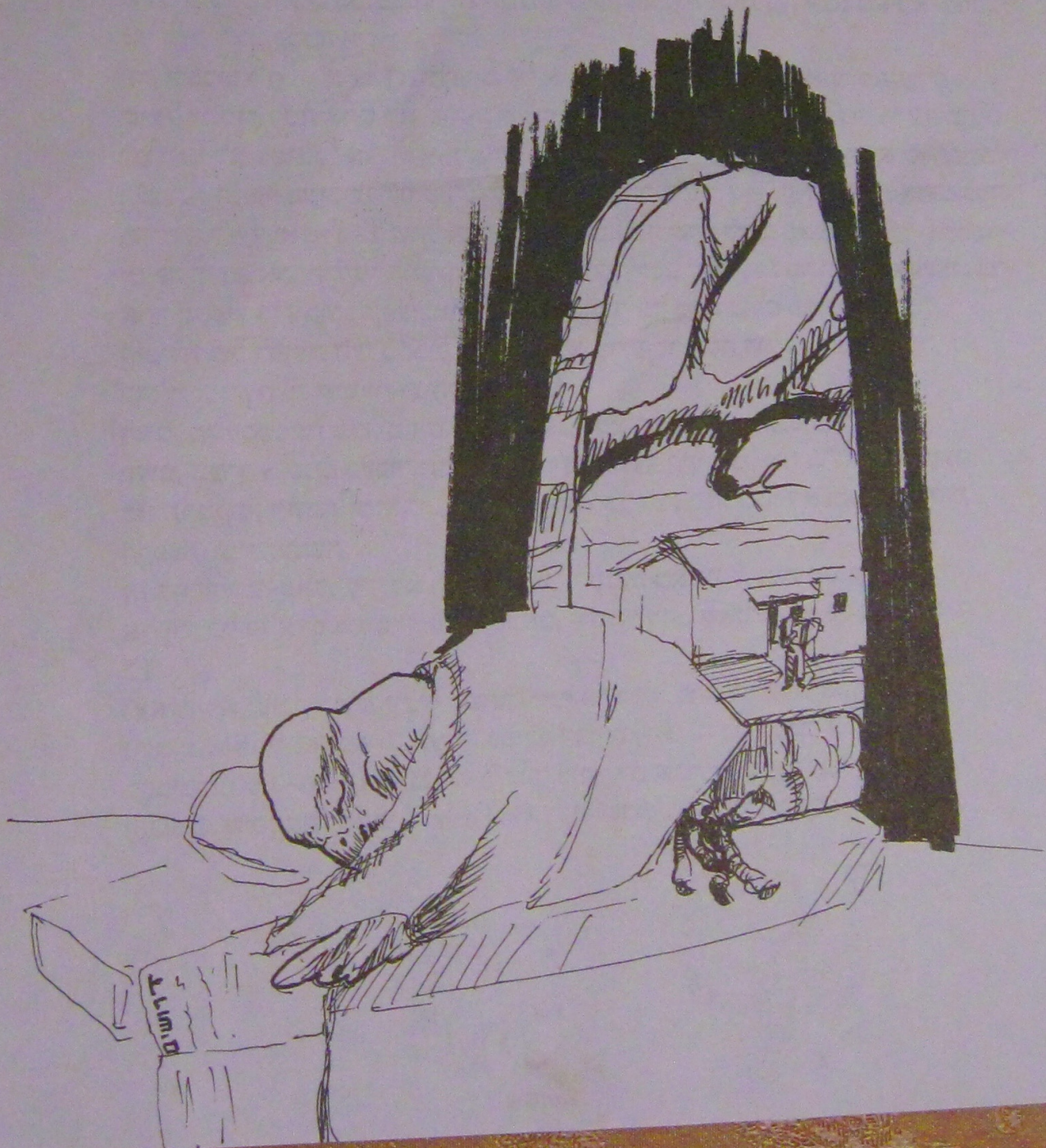
באחד הבקרים בצורה מפתיעה וללא הודעה מראש הגיעה חבורת צבים מלאי חיוכים ואור, ובמלחמה קשה, על ידי שירה בציבור וריקודי עם, העירו את הצבים חזרה לחיים שמחים, ובכך יצורי האופל חזרו למחבואיהם וביצותיהם האפלות.

ושוב היו יכולים הצבים לשמוע ציפורים מצייצות ולהפיח חיים.

יש אומרים שהם היו שומרי מסורת ויש שטוענים שהם היו סגפנים מההימלאיה שלמדו
 אצל מאסטר צב אחד, טיבטי כמובן, אבל זה סיפור אחר.
 בקיצור, צבים או לא, יצורים או לא,
 תקופה של חגים ושמחה,
 שתהיה לכולנו שנה טובה ומתוקה,
 ומלאת חיים בתוך הביצה.

נ.ב.

אל תשכחו מחר בבוקר להקשיב לציפורים,
 הן שרות בשבילכם.

השחתת הנוער הקיבוצי

עוד ערב בחדרים, זה התחיל אז בגיל 12 עם הסיגריה הראשונה, יוצאים לטיול בר מצווה של הכיתה ואחד מהבנים מארגן קופסת סיגריות שהוא גנב מחלון של גזני הרמץ.

בהתחלה זה דרמה, כיף, יושבים בנעורון כל ערב, אחרי ששרפנו את כל מה שמצאנו וגילינו איזה צבע יש ללהבה של עשב מסוים שנשרף.

ואז באה הסיגריה החשאית באמצע הלילה, אחרי שהבטחנו לאמא 15 פעם שאנחנו עוד רגע בבית. כולם מתאספים במעגל, אחד מסתיר את השני, האווירה מתחממת, כולם באקסטזה... מדליקים סיגריה?? איזה טירוף, אחד מעביר לשני, הסיגריה כבר רטובה לגמרי מכל האנשים ששאבו אותה בחוסר יעילות.

כעבור בערך חצי שעה של "מחבואים סיגריה" והתחבאות מאחורי הפלריג שמכסה רבע מרפסת מתחיל להימאס, חוזרים לדברים הישנים, לשרוף כל מיני דברים, להכין שיקויים מהמצרכים (או משאריות המצרכים בעצם...) ולגלות מה יוצא מאינטרקציה של שוקולית, פסטה וקצת אורגנו.

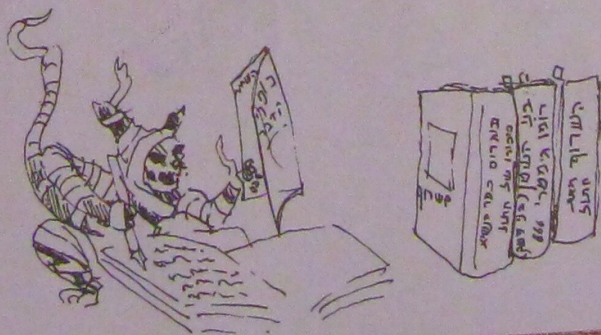
ודי, יושבים (Over & over) וחוזרים על אותם דברים. ואז הארה, אחד מהנערים שואל "תגידו למה אתם לא שותים משהו?" ובשארית התמימות של גיל 12 1/2 עונים לו: "אני לא צמא..." אבל לא, לא לזה הוא התכוון. אל דאגה, ההסבר בא ואיתו השחתת הנוער הקיבוצי "וודקה". זה מתחיל בבקבוק של 7 ש, עולים קצת אחרי כמה חודשים ל- 9 ואפילו 13 שקל (כמובן בהתאם למה שהתקציב מאפשר).

איפה היינו? אה, ההרגל המגונה מס' 2 - אלכוהול. בקיצור, זה מתחיל בהקפצות, כל אחד מקפיץ 1/8 כוס הקפצה ונופל, אבל כעבור זמן מה לכולם כבר התפתחה קיבולת של לפחות חצי בקבוק לאדם, והוא עדיין יודע מה קורה סביבו ומדבר, לא להאמין, רק קצת שטויות וצוחק מדי פעם.

ושוב, משעמם, שורפים, מעשנים (כבר מזמן לא חתיכות של ענפים) ושותים. והיום, בערך 5 שנים כעבור תחילת השחתת הנוער הקיבוצי, אני מוצאת את עצמי באותו מקום, יושבת, מעשנת, שותה וודקה (בכוסות תה, כבר לא באופנה כוסות הקפצה) ומשתעממת.

אז מה עושים? פאב, עוד לא (ההגינות שלנו מנעה מאתנו לרמות את קפלן/ דנה/ אלעד/ כל בן אדם שמשייך עצמו לפאב, ולהגיד להם שאנחנו בני 18 ביום הולדת (17).

נצא?? לא, עזבו, כולם רוצים לשתות ואף אחד לא בראש לנהוג, אז..... נשב, כמו בגיל 12, נשתה, נעשן, נשרוף דברים (לא, זה כבר עבר) ונלך לישון בסביבות 12:00-4:00. נקום, וואו, כבר בוקר יום שבת או בעצם אחר צהריים (16:30). שיט, מחר ראשון God damn, ועוד שבוע באותה מתכונת.

הטרמפיסטית

אני וחברי נדב (חייט) נסענו לבקר חבר שלנו ממושב אמנון. הייתה נסיעה נינוחה, דיברנו קצת, צחקנו קצת, עד שהגענו לצומת ורד הגליל, שם עמדה בחורה לבושה בשחור. נדב אמר: "בוא נעצור לה". אני קצת התלבטתי, אבל נדב היה נחוש ברעתו ועצרנו לה. היא עלתה לאוטו ונסענו.

לאחר מספר דקות מועטות של נסיעה, הרגשתי פתאום ליטופים בעורף (אני מוכרח להודות שזה היה ממש נעים!!!). בהתחלה לא הבנתי מה זה, אבל אז הסתכלתי במראה וראיתי את הבחורה הזאתי, שבכלל לא ידעתי איך קוראים לה, מרשה לעצמה לעשות לי נעים בעורף.

אני בהתחלה הייתי בשוק. איך? הרי דבר כזה לא קורה לי כל יום. הסתובבתי אליה ושאלתי אותה, "מה את עושה לעזאזל?" והיא השיבה: "חה, חה, חה....".

הייתם צריכים לראות את הפנים שלה, היא חייכה מן חיוך שטני ממש מפחיד. הסתובבתי אליה עוד פעם ושאלתי אותה: "איך קוראים לך בכלל?"

היא חייכה את החיוך השטני שלה, צחקה קצת מהצחוק המפחיד שלה, וענתה לי: "לי קוראים שירלי, ואיך לך?"

עניתי לה בפחד "יייניר....." והיא שאלה: "ולנהג - איך קוראים?"

השבתי לה - "נדב" והסתובבתי חזרה לחלון שלי, ואז היא תקפה אותי בשאלה: "לאן אתם נוסעים?" אמרתי לה: "אמנון. לאן את צריכה?" היא ענתה בהססנות:

"אמנון, כן כן, אמנון...."

שאלתי: "את בטוחה?"

היא ענתה בקול תוקפני "כן! אני נוסעת לחברה שלי!"

אני הסתובבתי לנדב והתחלנו לדבר עד שהרגשתי את המגע הנעים הזה, רק שעכשיו הוא התחיל מהעורף, דרך הפנים שלי, והסתיים איפשהו מתחת לחולצה שלי. זהו, אמרתי לעצמי, והסתובבתי אליה "את ממש עוברת כל גבול, מאיפה החוצפה הזאת? מה אני נראה לך, אביזר מין שאת ככה שולחת ידיים! תתביישי לך!" בהתחלה היא לא ענתה. לאחר מספר שניות מועטות היא שוב חייכה את החיוך השטני שלה וצחקה את הצחוק המפחיד שלה.

אני בשלב זה של הנסיעה כבר חשבתי להגיד לנדב שנוריד אותה פה, בשום מקום ופשוט נברח לה.

נדב אמר: "עוד גג 5 דקות אנחנו באמנון."

אני הסתובבתי לחלון שלי ושתקתי, עד ששמעתי את נדב צועק לי: "יניר, דיו!" עניתי לו: "נדב, מה אתה רוצה?"

נדב: "אני רוצה שתעיף את הידיים שלך מהעורף שלי (אמנם זה נעים, אבל תפסיק)".

אני בהתחלה לא ממש הבנתי על מה הוא מדבר, עד שהסתכלתי במראה וראיתי את הטרמפיסטית שלנו, שירלי, מלטפת לנדב את העורף, ממשיכה לראש ונכנסת מתחת לחולצה. זה לא היה בעדינות וברכות כמו שהיא עשתה לי, זה היה אגרסיבי יותר, עד שפתאום היא פשוט הניחה את שתי ידיה על העיניים של נדב, והוא התחיל לצעוק לי: "יניר, אני לא רואה כלום! אנחנו נעשה תאונה, תעשה משהו!"

אני שלחתי את היד שלי לכיוון העיניים של נדב כדי להעיף משם את הידיים של שירלי, אבל לא הגעתי. ניסיתי לשלוח את היד השניה, אבל היא הייתה קצרה יותר. שמעתי את נדב צועק לי: "יניר, תעשה משהו, אנחנו מתהפכים!" צעקתי בחזרה "אני מנסה, אבל הידיים שלי קצרות מדי! אני מנסה, אני מנסה, אני מנסה" ואז התעוררתי מהחלום בבהלה גדולה.

מעשייה של שלהי הקיץ

באחר צוהריים סתווי אך חמים, אשת מקצוע כלשהי, שלא ננקוב בשמה על מנת לשמור על צנעת הפרט, סדרה את הכיסאות בכריכה בסוף יום העבודה. הנ"ל נתקלה בכמה תוצרי לזואי של השיתופיות (ראו בהמשך) ופנתה לאחד מהם: – "מה, תזרת לקיבוץ?"

מיד הם היסו אותה: "ששש... איך את מדברת? מזל שאין ילדים בסביבה, את לא יודעת?"

– "מה הבעיה?"

– "קיבוץ זאת מילה גסה. מעתה אמרי: 'שוב קהילתי'".

ישבנו המומים.

לאחר כמה שעות הצלחנו להתעשת, ובו ברגע נדרנו נדר – נפיק את הלקחים.

מדריך מושגים פוליטיקלי קורקט.

במהלך היובל האחרון חלו תמורות חברתיות רבות שגררו זרם גואה של חידושים לשוניים בשפות השונות.

לדוגמה: אם בעבר נהגנו לומר "כושי סמבו", כעת עלינו לומר "אפרו – אמריקאי"

("אפרו – ישראלי") ולא קוראים להם סמבו.

מילים נוספות שיצאו משימוש: יהודון, ניגר, פרענקים.

אנו מבינים שהאנשים שבעבר נקראו 'חברי משק' עדיין לכודים בבועה שלהם, ולכן אנו מגישים בזאת מדריך מושגים עדכני, כך שהיה ויקלע אחד מהנ"ל בטעות לאירוע חברתי כלשהו, תמנע ממנו אי נעימות, וישמור השם, אף קטטות על כבוד המשפחה. וללא שהות נוספת – המדריך:

- הקללה הכי גסה בימינו, המילה האסורה: "קיבוץ" – אנו מקווים שאין צורך להדגיש בפניכם עד כמה גרועות הקונוטציות הנובעות ממילה מחרידה זו – שיתופיות, חברה, אחריות הדדית, ועוד...
- לכן, הימנעו ממנה בכל מחיר, ואמרו מעתה – "שוב שיתופי".
- מן הסתם, המילה "קיבוצניק" אסורה גם היא. אמרו מעתה – "שיתופון".
- ולדוברי האנגלית – "Symbiot".
- לפני הביטוי "חבר משק" הקפידו לומר לשעבר.
- במקום "בן קיבוץ", אמור "תוצר לזואי של השיתופיות", "חונך לערכים העומדים בסתירה מוחלטת למציאות של ימינו.
- "מרכולית" – הפיצוציה של הרולד.
- "חדר אוכל" – המפגש של קורין. כאמרה המפורסמת: 'הסביח של קורין - כשר למהדרין'.

- "עניים" – השכבה הסוציו-אקונומית הנמוכה של הישוב הקהילתי, מאותגרי השינוי מההיבט הכלכלי.
  - "מובטלים סמויים" – מובטלים.
  - "שוני וואלך" – יזם עסקי צעיר ונמרץ.
  - "חדרי צעירים" – מסחטות כסף מתושבים ומתוצרי הלוואי של השיתופיות (ע"ע).
  - "אולפן" – מילה זו הוצאה משימוש לחלוטין משום שהיא מעלה לתודעה זיכרונות שטוב שלא יגעו בהם. מסוכנת במיוחד לשימוש ליד תוצרי הלוואי של השיתופיות.
  - "תמיכה בסטודנטים" (חדר, עזרה כלכלית, שכר לימוד מלא) – המעט שנותר, ותגיד תודה.
  - "מערכת חינוך ערכית ושיתופית" – ענף קפיטליסטי והחינוך כנ"ל.
  - "ענפי שירות לחבר" – עסקים מאותגרי קהל יעד.
  - "צאן" -
  - "אידיאליזם" (ערכיות) – מילה גסה נוספת. באזורים מסוימים בארץ נקראת 'לאומנות', באזורנו עדיף להתעלם מקיומה ולהתנהג כאילו מעולם לא הייתה קיימת.
- בהצלחה במציאות החדשה!
- הוגש בחסות הסביח של קורין – כשר למהדרין:
מיני בשרים, תוספות חופשי, בר סלטים מפואר.
השירות מהיר, אדיב (ועצמי).

ללא כותרת מס' 5

רגעים, רגעים עוברים,
 רגעים באים, לרוב נשכחים
 אבל גם לפעמים נחקקים,
 לפעמים הם נשארים רק בגדר פנטזיה
 ולפעמים אולי היה עדיף שהיו פשוט נעלמים באותה צורה שהגיעו,
 לפעמים מגיעים לרגעים,
 לפעמים מפספסים רגעים,
 רגעים שמחים נשכחים ביתר קלות,
 רגעים כואבים משפיעים ביתר קלות,
 רגעים מסוימים נזכרים על פי החיוך
 ורגעים גם נזכרים על פי הדמעה,
 רגעים עוברים מהר יותר מכל דבר אחר
 ויש רגעים שלא יעברו אף פעם,
 אפשר לעבור רגעים
 ואפשר פשוט לשקוע לתוכם,
 החיים עוברים ברגעים,
 החיים גם משתנים ברגעים,
 רגעים לפעמים נכנסים לתוך רגעים,
 רגעים ממשיכים רגעים,
 ורק רגעים עוצרים רגעים,
 עכשיו זה רגע.
 הנה הוא עבר.

"קיבוץ" כלבבי

בוקר, שוב פעם... אני מרגיש את האור נכנס לי מבעד לעפעפיים, הכוסית לידי מתהפכת במשכבה ומחבקת אותי, אח, החיים הטובים. אני מותת רגליים, מפהק, מרחרח לוודא שלא בית השחי השעיר שלה נמצא לי מול העיניים, ולפתוח! כן!!! אור יום נשפך מהחלון על הכוסית שלי. מסכנה פנדה (הקנאית) שאתי תפסה לה את מקומה. טוב, קדימה, ארוחת בוקר. אני מדלג מהמיטה, שותה קצת מים ומעיף מבט אחורה. Yes! הבייב שלי פשוט נראית טוב!

אני לוחץ על הידית, הדלת נפתחת ויום חדש נפתח בחוץ. "בוקר טוב, יבו" מגיחה נביחה מהשיחים. אז קודם כל, אולי דני היא כוסית, אבל יבו? איזה מין שם זה? מה אני כלב? (אופס...) למה לא "יופיי" או "חתיך" או "אלביס", למה "יבו"?

ודבר שני, הכלבה הזאת, שתחזור לישון ליד סימבה. מה אני בגילי הצעיר ופרוותי המתוחה והיפה, צריך היפית מזדקנת שתרעיף עלי ברכות כל היום? לפחות שתמצא לי איזו עצם או חתול קטן.

"בוקר טוב כלבה, מה שלומך? איך ישנת?"

"בסדר, יותר טוב לישון בחוץ, מתחת לכוכבים, להרגיש את 'אמא אדמה'... "כן בטח, משוגעת", אני חושב, כמו בזמנים של המשק החי, לקפוא כל לילה ליד מדורה, חרקים, פשפשים, לכלוך, איכס.....!

"נהנית בפאב אתמול?" היא ממשיכה לנבוח, "ראיתי אותך ואת סימבה עסוקים באיזו תושבת".

"כן, עוד היפית בלי תחתונים, אבל עד שאין תחתונים לא רואים כלום מרוב יער על הרגליים שלה". "מה, אתה לא אוהב שעירות?" היא פולטת ומותחת את רגל לבנה זקנה ובלויה מולי. "חשבתי שכבר התרגלת מהבית" היא מגחכת, ואני מתעלם וממשיך, יודע שגם ככה היא תעקוב אחרי.

"בוקר טוב, סימבה".

"בוקר...." הוא נוהם.

"תמיד אוכל בבוקר, תמיד בזמן" אני מתקנא.

"כן, נשאר קצת עוף ובונזו מאתמול".

"טפו" אני יורק, "בואו נלך לתפוס איזה חתול".

"עזוב!" אומר מלך החיות, "וולך מאכיל את הקטן שלו נקניקות וקבבים, בוא נלך

לדרוש 'מיסי ותק' ותפסיק להזיל ריר, יבו, אתה נראה כמו ילד!"

"אני דווקא אוהבת ילדים" נובחת כלבה לכיוונו של סימבה ועושה לו עיניים.

המפגרת הזאת, אפילו לא הבינה שהיא מעוקרת.

"זונזו!"

"שלום פנדה"

"שלום סימבה, יבו, כלבה" היא עונה באדישות. "מה שלומכם?"

"טוב, תכיני קפה, איפה קונן הוא חייב לי נקניקיה ובירה מהפאב אתמול כשהתערבנו אם יש או אין לה תחתונים. הילדים האלו, יש להם עוד הרבה מה ללמוד על הפאב של כפר הנשיא!"

"בוקר טוב סימבה, יבר" מגיח קונן כולו מנומנס, ונוצ'ה קופצת עליו מכל כיוון, אבל הוא אדיש וכבד. יום אחד אני עוד אתקע את הנוצ'ה הזאתי. כמו שאומרים אצלנו: 'כל כלבה בלילה שחורה' הה הה....."

–"ומי זאת?" נדחפת כלבה.

"זאת חדשה, עוד אין לה שם, יחיא עייש הביא אותה" ממלמל קונן, רדום כולו תופס פינה על הספה, כשלפתע מופיע אילון עם כלב שלדעתי קוראים לו דברי. היו שמועות שהוא נחטף מאיזה ישוב על גבול לבנון.

"יוגנר!!!" צועק הבן אדם הגבוה הזה, ונכנס לחדר של פנדה, כמעט דורך עליה ומחטט באף.

"תשמעו חבר'ה" מתחיל החטוף, "תזהירו את הקטנה בלי השם, יש שמועות שמלבין בעיר".

מלבין, ככיניו כן הוא – המלבין – כולם נהיים לבנים למשמע שמו, חוץ מסימבה (איזה גבר!).

"שרק יתקרב אלי, ואני ואלעד דורסים אותו עם הכף, או הופכים אותו לדחליל משק ילדים!" סימבה תמיד יודע איך להרגיע אותנו הצעירים.

–"טוב, רק רציתי שתדעו" פולט דברי החטוף.

"יאללה עוף לי מהעיניים יא הומו, תפסיק לדבר כאילו אתה מישהו פה" אני משתיק אותו ומתמלא גאווה שחזר לי הצבע ללחיים.

"כבר התקשרו מק"ש לבקש כופר בשבילך? או שאף אחד לא אוהב אותך גם שם?"

"אולי בכלל צריך לקרוא לו 'כופרי'?" פולטת פנדה, וכולנו מתגלגלים על הרצפה מצחוק – "כופרי...."

שמות העוסקים במלאכה:

נריה אגם

גיא זוגנר

עודד כץ

שגיא כץ

ארי מלברג

מיטל זואלך

אריז בילגורי

ניר קורנבליט

רן גינת

אוהד דבולט

עריכה: מלי עמית

בגיליון הקודם עקב טעות מצערת (מחסור חמור בתאי מוח אצל חברי
המערכת) נשמט שמה של המאירת: עינת מסר

ותודה מיוחדת ל- וילי.